

BOG

OM FORLADELSE (/BOEGER/OM-FORLADELSE-ROMAN)

Af Lea Muldtofte (/forfattere/lea) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

[BASIS%3A136025945&FRAGMENT=CONTENT](#))

Log ind (/user/login?destination=/boeger/om-forladelse-roman) for at anmelde

En barsk og vigtig fortælling om anoreksi, et svigtende behandlingssystem og kampen for overlevelse, når alt håb er ude.

TAGS: [LEA MULDTOFTE \(/TAXONOMY/TERM/31262\)](#)

ANMELDELSE

05 jul.23

(/users/emma-karlebjerg)

Af [Emma Karlebjerg \(/users/emma-karlebjerg\)](#)

Redaktør

En barsk og vigtig fortælling om anoreksi, et svigtende behandlingssystem og kampen for overlevelse, når alt håb er ude.

Lea har anoreksi, det har hun haft i mange år. Hun er røget ind og ud ad behandlingssteder siden ungdomspsykiatrisk, og selvom det virker umuligt, kæmper hun stadig.

'Om forladelse' er en barsk roman om vilkårene som anorektiker og om, hvordan velfærdssamfundet ikke er i stand til at give tilstrækkelig behandling til de syge. Det er en roman, hvor hovedpersonen er træt af sig selv (læs: sygdommen) og behandlerne, der giver omsorgspleje indtil kl. 16, hvor de har fri og kan tage hjem til deres familie og have det rart. Men anoreksien lever videre.

Romanen er konstrueret af en række kortprosattekster, hvor forfatteren Lea Muldtofte beskriver sygdommen som det helvede, det er. Hun pointerer frustrationen og ulykken ved, at den lader hende ødelægge alt, der er at leve for. Der er intet håb, kun ønsket om en parallel verden, hvor Lea ikke bliver misundelig over barnevogne, og hvor hun kan se Kontant med en kæreste, der elsker hende og drikke "sødmælks-cappuccino-skum" og være "helt almindelig på-cafe-med-veninde".

Men det kan Lea ikke. Hun må nemlig kun spise græskar:

Jeg skærer tre forskellige hokkaido ud, et stykke af hver, for hvis det nye græskar ikke er godt, skal jeg have lidt af det gode fra de andre dage. Jeg kan ikke bære et ikke-godt græskar i mine eneste kalorier om dagen [...]. På bagepladen ligger de bedste stykker i øverste venstre og højre hjørne, for der varmer oven bedst. De næstbedste stykker ligger i de nederste hjørner og de usikre allerforrest på pladen. Der får de okay med varme, men ikke for meget. Oven varmer dårligt i midten, så de dårligste stykker ligger der.

Mad er en undtagelse for Lea, der ikke kan give sig selv lov til at spise. Al mad skal derfor kokkeres til perfektion; det skal være kalorierne værd. Muldtofte formår med perfektion at sætte ord på de rigide regler, spiseforstyrrede opstiller. For andre vil denne form for præcision aldrig strejfe deres tanker, men for en spiseforstyrrer skal det utænkelige tænkes for ikke at spilde de hellige kalorier, der er lovlige den dag.

Muldtofte udfordrer igennem romanen normalbegrebet og BMI-systemet. Hvad gør en normal og gør en normal BMI én rask? Som da en anden indlagt bliver udskrevet, fordi hun har taget tilstrækkeligt på og har ramt normal BMI'en efter 8 ugers vægtøgning og tager hjem og begår selvmord. Som om spiseforstyrrelsen er en fysisk sygdom, der kun handler om vægt. Eller da Lea brænder sig på sin oven, og det betragtes som selvskaade: "Jojo, sagde jeg, men hvad for noget af det?"

'Om forladelse' er bestemt ikke morsom læsning, med to streger under ikke, men anoreksien er også hverdag, den er en sandhed for de syge, og derfor bliver de også nødt til at tage pis på den indimellem. Og selvom fællesskabet på en spiseklinik kan være ekstremt konkurrencepræget og giftigt, kan det også være et frihedsrum for de klamme, barske realiteter, der skal luftes: "En fyr sagde engang, at jeg lugtede af baby, siger hun. Gylp, havde hun tænkt, jeg lugter af bulimi! Og vi griner og ryster på hovedet af os selv. Spiseforstyrrelser er så glamourøse."

Muldtofte giver indsigt i en verden, der er hemmelig for mange, og som i medierne bliver fremstillet som "piece of cake" (pun intended), men det er en hård kamp, der ikke skal romantiseres, og det er lige netop dét, Muldtofte gør så fint. Og så udstiller hun, som vi har set i anden psykiatrilitteratur de seneste år, den udsultede psykiatri. Hun fremstiller absurditeten i, at behandlingssteder kan udskrive folk, hvis de ikke tager nok på: "Jeres bekymring stiger op i munden på mig som opkast. Du afsluttes herfra. Det er vigtigt, at du er opmærksom på symptomer på hjertestop. Tak, velfærdsansigt."

De ekstremt syge må klare sig selv. Muldtofte bekræfter endnu engang, hvor udsultet psykiatrien er, og hvorledes antallet af senge og hænder afgør fremtiden for de syge. Hvis du er for tynd og for syg, bliver du overladt til dig selv.

Spiseforstyrrelsen går i ring, og håb er der ikke meget af, men Muldtoftes bog er stadig rigtig vigtig. Den er et glimrende uforbeholdent indspark i fortællingen om spiseforstyrrelser og viser, at spiseforstyrrelser ikke er et spørgsmål om at blive tynd, men om at finde en måde at eksistere i verden på.